

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพ ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน กรุงเทพมหานคร" สรุปผลได้ดังนี้

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน กรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัยศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 เกี่ยวกับจุดประสงค์
รายวิชาภาษาไทย และจุดประสงค์การเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการเขียนร้อยกรอง ศึกษาและวิเคราะห์
หนังสือแบบเรียน ท 041 การเขียน 1 ท 042 การเขียน 2 รวมทั้งได้ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล
เกี่ยวกับการเขียนร้อยกรอง การวัดความสามารถด้านการเขียนร้อยกรอง วิธีสร้างแบบสอบจาก
หนังสือ เอกสาร งานวิจัย บทความ และวิทยานิพนธ์ ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ
เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบ จากนั้นผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
และเครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูลขึ้น แบ่งเป็นเครื่องมือขึ้นที่ 1 .คือ แบบสอบวัดความสามารถ
ในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งมี 2 ตอนคือ ตอนที่ 1. ความรู้พื้นฐาน
ในการเขียนกลอนสุภาพ ตอนที่ 2 ความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพ เครื่องมือขึ้นที่ 2 คือ
เกณฑ์ในการให้คะแนนความสามารถในการเขียนร้อยกรอง ซึ่งแบ่งเป็นรูปแบบและเนื้อหาอย่างละ
5 คะแนน รวมเป็น 10 คะแนน ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือทั้ง 2 ขึ้น ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
และผู้ทรงคุณวุฒิทางการเขียนร้อยกรอง จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา
(Content validity) และความถูกต้องของภาษา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้
กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง
ประชากร แล้วนำกลับมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งเพื่อความเหมาะสม โดยแบบสอบตอนที่ 1 วัดความรู้
พื้นฐานในการเขียนกลอนสุภาพ มี 2 ข้อใหญ่ 10 ข้อย่อย คะแนนเต็ม 80 คะแนน แบบสอบตอนที่ 2

วัดความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพโดยให้เขียนกลอนสุภาพ 2 หัวข้อความยาวหัวข้อละ 2 บท คะแนนเต็ม 20 คะแนน รวมคะแนนแบบสอบทั้งฉบับ 100 คะแนน ให้เวลาในการทำแบบสอบ 2 ชั่วโมง 30 นาที จากนั้นนำแบบสอบไปทดสอบกับตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ - ฝรั่งเศส ที่เคยเรียนวิชา ท 041 การเขียน 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน กรุงเทพมหานคร โดยสุ่มแบบง่ายได้จำนวนโรงเรียนสังกัดละ 7 โรงเรียน รวมเป็น 14 โรงเรียน จากนั้นผู้วิจัยสุ่มนักเรียนด้วยวิธีสุ่มแบบง่ายได้ประชากรจากโรงเรียนรัฐบาล 174 คน โรงเรียนเอกชน 166 คน รวมทั้งสิ้น 340 คน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนที่เป็นตัวอย่างประชากร ส่วนใหญ่เป็นหญิง อายุ 15 ปี ทักษะทางภาษาที่ชอบคือ ทักษะการฟัง ได้คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาไทยระหว่าง 2.00 - 2.99
2. ความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ส่วนนักเรียนในโรงเรียนเอกชนส่วนใหญ่มีความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพอยู่ในเกณฑ์ดี
3. เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ปรากฏว่า นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาในรายละเอียดก็ปรากฏผลสอดคล้องกันคือ ความรู้พื้นฐานในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชน ความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและเอกชน ในด้านรูปแบบและเนื้อหา ปรากฏว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถในด้านรูปแบบ คือ ด้านหลักชัย อักษรวิธี กวีโวหาร การนำเสนอ ในด้านเนื้อหา คือ ตรงตามหัวข้อ เรื่องหรือจุดประสงค์ที่กำหนด และความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชนทุกประเด็น

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า ความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ส่วนนักเรียนในโรงเรียนเอกชนส่วนใหญ่มีความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพอยู่ในเกณฑ์ดี ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากการรับนักเรียนเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษามีโอกาสคัดเลือกนักเรียนที่มีผลการเรียนดีและผ่านการสอบคัดเลือกได้เข้าเรียน ดังที่ เจือจันทร์ จงสถิตอยู่ (2524 - 2525:22) กล่าวว่า "สถานศึกษาใช้วิธีการรับนักเรียนโดยปกติ คือ การสอบแข่งขัน เป็น เครื่องช่วยชี้ว่าผู้ที่เรียนเก่งกว่ามีโอกาส เข้าเรียนในสถานศึกษาของรัฐได้มากกว่า" ส่วนนักเรียนที่เข้าเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดคณะกรรมการการศึกษาเอกชนส่วนใหญ่จะเป็นนักเรียนที่ไม่ผ่านการสอบคัดเลือกเข้าเรียนต่อในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ซึ่ง ชนิดา รักษ์พลเมือง (2525 : 35) ให้ความเห็นไว้สอดคล้องกันว่า "นักเรียนจำนวนหนึ่งที่เข้าโรงเรียนราษฎร์ เพราะไม่สามารถเข้าโรงเรียนรัฐบาลได้ เนื่องจากอายุไม่ครบเกณฑ์หรือสอบเข้าไม่ได้" และการศึกษาในปัจจุบันนี้ก็ยอมรับว่า ความสามารถทางภาษาเป็นผลสะท้อนของสมรรถภาพทางสมอง (Della, Rebish 1971 : 7609 B) จึงอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนดีมักจะมีสมรรถภาพด้านการใช้ภาษาดี และผลดังกล่าวทำให้ความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชน ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการตรวจสอบคุณภาพการศึกษาวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของสำนักงานทดสอบทางการศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ 2526 : 70) ที่พบว่านักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนมีสมรรถภาพด้านการใช้ภาษาต่ำกว่านักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา

2. ความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าในโรงเรียนเอกชน ทั้งเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมและในรายละเอียดดังจะอภิปรายตามหัวข้อย่อยต่อไปนี้

ความรู้พื้นฐานในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชน อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีสมรรถภาพในการใช้ภาษาสูงกว่า (กระทรวงศึกษาธิการ 2527 : 53) จึงทำให้ความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพติดตามไปด้วย จากการตรวจกระดาษคำตอบพบว่านักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีความตั้งใจใน

การทำแบบสอบ และแบบสอบจะสมบูรณ์มากกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชน ซึ่งมักจะเว้นว่างไว้ในตอนที่ให้เขียนคำสัมผัสนอก สัมผัสใน

ความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพ ในด้านรูปแบบซึ่งแยกพิจารณาตามลำดับคือ

ฉันทลักษณ์ นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่เขียนกลอนสุภาพได้ถูกต้องตามฉันทลักษณ์ จะมีข้อบกพร่องบ้างก็เพียงส่วนน้อยในเรื่อง ขาดสัมผัสระหว่างบทและเสียงวรรณยุกต์ท้ายวรรคไม่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อ่ำไพพรรณ พิพัฒน์วัฒนารมย์ (2530 : 84) ที่พบว่า "นักเรียนเขียนกลอนสุภาพด้านฉันทลักษณ์เกือบดี คือ ถูกต้องตามกฎเกณฑ์เป็นระเบียบตามลักษณะบังคับ แต่มีข้อควรปรับปรุง เช่น จำนวนคำในคณะมากหรือน้อยไป เสียงบังคับท้ายวรรคไม่ตรงตามกฎเกณฑ์" ส่วนนักเรียนในโรงเรียนเอกชนส่วนใหญ่จะมีข้อบกพร่องในเรื่องจำนวนคำในคณะมากหรือน้อยไป ขาดสัมผัสระหว่างบท และเสียงวรรณยุกต์ท้ายวรรคไม่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์

อักขรวิธี นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ ใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องทั้งในด้านการสะกดคำและการสื่อความหมาย มีความเหมาะสมกับเนื้อหาและการสร้างบรรยากาศ ส่วนนักเรียนในโรงเรียนเอกชนมีข้อควรปรับปรุงเล็กน้อยในเรื่องการสะกดคำผิด ใช้คำผิดความหมาย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะนักเรียนยังขาดการฝึกทักษะในการเลือกใช้ถ้อยคำ ดังข้อเสนอแนะของ สุทธิวงศ์ พงษ์ไพบูลย์ (2516 : 169-215) และประสิทธิ์ ภาพักษ์ลอน (2518 : 8-12) ที่ว่า ผู้เขียนงานประพันธ์จะต้องมีความรู้ในการใช้ถ้อยคำ การใช้คำให้ตรงกับความหมาย ใช้คำได้อย่างเหมาะสม ระดับภาษาถูกต้องและต้องถ่ายทอดความคิดได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสแตนเลย์ เจมส์ จาเคียล (Stanley James Jakiel 1971 : 6279 A) ที่พบว่า ครูควรแนะนำเกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำ ส่วนนวนโวหารต่าง ๆ ให้กับนักเรียน เพื่อที่นักเรียนจะได้มีความรู้ และมีประสบการณ์กว้างขวางยิ่งขึ้น

กวีโวหาร ความสามารถในการใช้กวีโวหารในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนที่ปรากฏมากที่สุดคือ ความสละสลวย รองลงมาคือความสอดคล้องหรือลีลาของเสียงของคำที่ใช้ในบทหรือกรองและการใช้คำอุปมาอุปไมย และมีบางส่วนที่ไม่ปรากฏว่าใช้กวีโวหารในการเขียนกลอนสุภาพ จากการตรวจผลงานของนักเรียน ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนยังขาดความเข้าใจและทักษะในเรื่องการใช้กวีโวหาร

ซึ่งนับว่า เป็นเรื่องค่อนข้างยาก และต้องใช้เวลาในการฝึกฝนมากเป็นพิเศษ ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ อ่ำไพพรรณ พิพัฒน์วัฒนารมย์ (2530 : 85) ที่พบว่า นักเรียนยังขาดความรู้เกี่ยวกับลักษณะและความหมายของกริยาวาทกร จึงเลือกสรรคำได้ไม่เหมาะสม ผู้วิจัยเห็นว่าครูภาษาไทยควรส่งเสริมการฝึกทักษะ และให้ความรู้ในเรื่องการใช้กริยาวาทกรแก่นักเรียนเพิ่มขึ้นซึ่งจะเป็นผลดี ทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในด้านกริยาวาทกรมากขึ้น เป็นที่น่าสังเกตว่ากริยาวาทกรด้านการทำให้เกิดภาพพจน์หรือแนวคิดไม่ปรากฏในงานเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรเลย อาจเป็นเพราะหัวข้อที่กำหนดให้ไม่เอื้ออำนวยให้ใช้กริยาวาทกรในลักษณะดังกล่าว และจากผลที่ปรากฏว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชนที่ไม่สามารถนำกริยาวาทกรมาใช้ในการเรียนกลอนสุภาพมีจำนวนมากกว่านักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล จึงเป็นข้อสนับสนุนได้เป็นอย่างดีว่านักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชน

การนำเสนอ ความสามารถในการนำเสนอในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาลมีลักษณะ เสนอความคิดหรือความรู้ลึกจากผู้เขียนถึงผู้อ่านโดยตรง คือใช้บทร้อยกรองเป็นสื่อแทนความคิดอย่างรวดเร็ว ฉับไว และมักจะเขียนอย่างตรงไปตรงมา ส่วนนักเรียนในโรงเรียนเอกชน การนำเสนอยังคลุมเครือไม่ชัดเจน เพราะมุ่งเขียนตามหัวข้อให้จบ โดยไม่คำนึงถึงการนำเสนอ

ในด้านเนื้อหา แยกพิจารณาเป็น 2 ด้าน คือ

ตรงตามหัวข้อเรื่องหรือจุดประสงค์ที่กำหนดให้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่เขียนกลอนสุภาพได้ตรงตามหัวข้อเรื่องหรือจุดประสงค์ที่กำหนดให้มีสาระในด้านความรู้ ความคิด อันเป็นสัมพันธภาพตามหัวข้อกำหนด ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนเอกชน ส่วนมากยังลำดับความคิดไม่เป็นระบบ เนื้อหาในการเขียนกลอนสุภาพยังวกวน และความคิดไม่สัมพันธ์กัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอ่ำไพพรรณ พิพัฒน์วัฒนารมย์ (2530 : 84) ที่พบว่า สิ่งที่นักเรียนควรปรับปรุงแก้ไขในการเขียนร้อยกรอง คือด้านเนื้อหาในการเขียนวกวนและความคิดไม่สัมพันธ์กัน และการที่กำหนดหัวข้อให้นักเรียนเลือกเขียนร้อยกรองก็เป็นข้อจำกัดความคิดของนักเรียน ทำให้นักเรียนไม่สามารถเชื่อมโยงเนื้อหาให้สัมพันธ์กันได้

ความคิดสร้างสรรค์ ความสามารถในการด้านความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาลอยู่ในเกณฑ์ที่มีการสะท้อนปัญหาหรือปรากฏการณ์ตามที่เป็นจริงออกมา ชี้ให้เห็น เหตุของปัญหาหรือที่มาอย่างถูกต้องได้ แนะนำแก้ปัญหาหรือทางออกของปรากฏการณ์นั้น ๆ สรุปตีความและนำเสนอด้วยความคิดใหม่ ๆ ที่เป็นของตนเอง แต่ยังมีข้อควรปรับปรุงเล็กน้อย เช่น ความคิดสับสน สรุปไม่ครบถ้วน เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนราวัลย์ พูลพิพัฒน์ (2523 : 87) ที่พบว่า งานเขียนร้อยกรองของนักเรียน โดยส่วนรวมนักเรียนสามารถสร้างสรรค์งานเขียนของตนเองได้ แม้งานเขียนนั้นยังไม่อยู่ในขั้นดี แต่ก็แสดงถึงการรู้จักคิด และมีความกล้าแสดงออก ส่วนนักเรียนในโรงเรียนเอกชนสามารถแสดงความคิดสร้างสรรค์ได้พอสมควร แต่ไม่จบความ คือ เสนอปัญหาแต่ไม่บอกทางแก้ไข ดังที่อำไพพรรณ พิพัฒน์วัฒนารมย์ (2530 : 86) พบว่า นักเรียนสามารถแสดงความคิดสร้างสรรค์ตามกระบวนการทางศิลปะได้พอสมควร แต่มักจะเสนอได้ไม่ครบกระบวนการ เช่น เสนอที่มาของปัญหา แต่ไม่แนะนำทางแก้ปัญหา หรือให้แนวทางแก้ปัญหาแต่ไม่บอกที่มาของเหตุ นั้น ๆ ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า หากครูภาษาไทยได้ส่งเสริมและฝึกฝนความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ให้กับนักเรียนอย่างจริงจังแล้ว จะทำให้งานเขียนร้อยกรองของนักเรียนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ตลอดจนสามารถนำไปใช้ในด้านอื่น ๆ ได้อีกด้วย

3. จากการคำนวณค่ามัธยิม เลขคณิตคะแนนจากแบบสอบถามวัดความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพทั้งฉบับ พบว่า ค่ามัธยิม เลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและนักเรียนโรงเรียนเอกชนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร มีความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพโดยเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าครูโรงเรียนเอกชนเน้นทักษะในด้านนี้น้อยกว่าครูโรงเรียนรัฐบาล สำหรับทักษะการเขียนโดยเฉพาะการเขียนกลอนสุภาพ เป็นทักษะที่ต้องแสดงออกและใช้ความรู้เกี่ยวกับภาษาหลาย ๆ ด้านประกอบกัน จึงเป็นทักษะที่ค่อนข้างยากสำหรับนักเรียน จากการตรวจกระดาษคำตอบของนักเรียน ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลสามารถนำเหตุการณ์ปัจจุบันมาสอดคล้องไว้ในงานเขียนกลอนสุภาพได้อย่างเหมาะสมและดีกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชน นอกจากนั้นแล้วการกระจายของคะแนนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนมีมากกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล นักเรียนโรงเรียนเอกชนมีคะแนนแตกต่างกันมากกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ในปี พ.ศ.2517 ของคณะกรรมการการดำเนินงานวิจัย(กระทรวงศึกษาธิการ, 2516 : 42) มาตรฐานของโรงเรียนเอกชนแตกต่างกันมาก แต่มาตรฐานของโรงเรียน

รัฐบาลใกล้เคียงกันมากกว่า” จากการที่นักเรียนโรงเรียนเอกชนทำคะแนนได้น้อยกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลนั้น อาจมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น โรงเรียนเอกชนเน้นความรู้ทางเนื้อหาวิชามากกว่าเน้นทักษะการเขียน และโรงเรียนเอกชนขาดครูที่มีวุฒิมากกว่าโรงเรียนรัฐบาล ดังผลการวิจัยของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (ม.ป.ป. : 23) ที่พบว่า ในปี พ.ศ.2520 ครูที่มีวุฒิสอง (อนุปริญญา ปริญญาตรี หรือสูงกว่า) อยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา 93.9% ส่วนครูที่มีวุฒิต่ำกว่า (ป.กศ. อาชีวศึกษา และต่ำกว่า ป.กศ.) อยู่ในโรงเรียนเอกชนถึง 69% และผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับรายงานการตรวจสอบคุณภาพการศึกษา วิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของสำนักทดสอบทางการศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ 2527: 53) ที่พบว่านักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษามีสมรรถภาพด้านการใช้ภาษาทั้งในระดับธรรมดา และระดับการใช้อย่างมีประสิทธิภาพบรรลุผลในเกณฑ์ดี ส่วนโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจะมีผลต่ำกว่าในทุกสมรรถภาพ ซึ่ง ชนิดา รัชทรัพย์เมือง (2525: 35) ให้ความเห็นว่า การขาดแคลนอุปกรณ์อาคารสถานที่ อันเป็นผลมาจากปัญหาอื่น ๆ ทั้งด้านการเงิน ครู ฯลฯ ทำให้โรงเรียนราษฎร์ไม่อาจจัดการศึกษาให้มีคุณภาพได้ดีเท่าที่ควร

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยพอจะสรุปเป็นข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการสอน เขียนกลอนสุภาพแก่ครูผู้สอนได้ดังนี้

1. ในด้านรูปแบบ ครูควรชี้แจงและทำความเข้าใจในรายละเอียดแต่ละตอนคือ

ฉันทลักษณ์ ครูควรอธิบายให้นักเรียน เข้าใจถึงฉันทลักษณ์ของกลอนสุภาพทั้งเรื่องคณะ จำนวนคำ สัมผัส และเสียงวรรณยุกต์ท้ายวรรค ซึ่งนักเรียนมักจะสับสนและผิดพลาดเป็นส่วนใหญ่ ครูควรหาแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการฝึกความรู้ความเข้าใจในเรื่องฉันทลักษณ์มาให้นักเรียนฝึกทำจนจำได้ขึ้นใจ เมื่อเวลาเขียนกลอนสุภาพนักเรียนจะได้ทำได้อย่างถูกต้อง

อักขรวิธี ครูควรชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจในเรื่องการเขียนคำให้ถูกต้อง และใช้คำให้ตรงตามความหมาย เพราะถ้าหากใช้ผิดก็จะทำให้สื่อความหมายผิดไป และหากนักเรียนไม่แน่ใจในเรื่องการสะกดคำและความหมายของคำ ครูควรแนะนำให้นักเรียนเปิดพจนานุกรมหรือพจนานุกรม เพื่อฝึกให้นักเรียนรู้จักการค้นคว้า และมีความมั่นใจในงานเขียนของตน

กวีโวหาร นับเป็นเรื่องค่อนข้างยากสำหรับนักเรียน ดังนั้นครูจึงควรอธิบายให้เข้าใจและยกตัวอย่างประกอบมาก ๆ พยายามให้นักเรียนได้เห็นตัวอย่างที่หลากหลาย โดยยกตัวอย่างจากวรรณคดีที่ไพเราะ หรือผลงานของกวีร่วมสมัย นักกลอนที่มีชื่อเสียงที่นักเรียนรู้จัก ครูอาจให้นักเรียนไปศึกษาค้นคว้าหากกวีโวหารชนิดต่าง ๆ มาอภิปรายกันในห้องเรียน และฝึกให้นักเรียนใช้กวีโวหารชนิดต่าง ๆ อย่างถูกต้องเหมาะสม โดยครูเป็นผู้ชี้แนะ แก้ไข ชัดเกล้า ส่วนวนให้บ้างจะช่วยให้นักเรียนมีกำลังใจขึ้นและไม่เห็นว่าเป็นของยาก จนเกินความสามารถ

การนำเสนอ บทกวีร่วมสมัยในปัจจุบันมีรูปแบบการนำเสนอหลากหลาย ซึ่งหากครูสนใจและติดตามอ่านโดยสม่ำเสมอ ก็จะสามารถนำมาเป็นตัวอย่างชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจได้ ครูควรฝึกให้นักเรียนได้เขียนกลอนสุภาพโดยใช้วิธีการนำเสนอต่างกันออกไปหลาย ๆ วิธี เช่น การใช้ภาพ การใช้สัญลักษณ์ การเล่าเป็นเรื่องราว เป็นต้น

2. ในด้านเนื้อหา ครูควรอธิบายให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจนในเรื่องต่อไปนี้

ตรงตามหัวข้อ เรื่องหรือจุดประสงค์ที่กำหนดให้ ครูควรนำตัวอย่างกลอนสุภาพที่ดีและเขียนตรงตามหัวข้อหรือจุดประสงค์ที่กำหนดให้ ลำดับความคิดเป็นขั้นตอนไม่สับสน และไม่ออกนอกเรื่องหรือนอกประเด็น มาชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจ พร้อมทั้งฝึกให้นักเรียนวางเค้าโครงอย่างคร่าว ๆ ตามหัวข้อที่กำหนดว่าควรเขียนถึงอะไรบ้าง แล้วฝึกให้นักเรียนเขียนกลอนสุภาพตามเค้าโครงที่นักเรียนเป็นผู้กำหนดขึ้นเอง ครูควรหยิบยกข้อดี ข้อเสีย ของผลงานของนักเรียนมาอภิปราย ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจถึงแนวทางที่ถูกต้องว่าควรเป็นเช่นไร รวมทั้งยกตัวอย่างบทกลอนที่ชนะการประกวดว่าผู้เขียนเขียนได้ตรงตามหัวข้อหรือจุดประสงค์อย่างไร จึงจะชนะใจกรรมการ

ความคิดสร้างสรรค์ อาจกล่าวได้ว่าเป็นความสามารถเฉพาะตัวของนักเรียน แต่ละคนว่าจะมีความคิดเห็นต่อเรื่องราวที่เขียนนั้น ๆ ในทางสร้างสรรค์อย่างไร ซึ่งครูควรเป็นผู้ชี้แนะโดยยกตัวอย่างบทกลอนที่มีความคิดสร้างสรรค์ดี ๆ ให้นักเรียนเห็นเป็นแนวทาง และฝึกให้นักเรียนได้แสดงออกโดยฝึกให้เขียนบ่อย ๆ ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีความคล่องตัวขึ้นในการที่จะเขียนกลอนสุภาพ โดยสอดแทรกความคิดสร้างสรรค์เข้าไว้อย่างเหมาะสม

3. ครูควรจัดกิจกรรมส่งเสริมการเขียนกลอนสุภาพโดยจัดประกวดในโอกาสสำคัญ ๆ เช่น วันแม่ วันครู วันเด็ก เป็นต้น เพื่อเป็นการเร้าให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นและสนใจ แล้วนำผลงานของนักเรียนที่ได้รางวัลจัดบอร์ดไว้อย่างสวยงาม เพื่อให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ

และเป็นแรงบันดาลใจให้นักเรียนคนอื่น ๆ สนใจที่จะเขียนบ้าง และคัดนักเรียนที่มีความสามารถไปประกวดภายนอกโรงเรียน เพื่อเป็นการสร้างชื่อเสียงให้โรงเรียน และเป็นการสร้างประสบการณ์ที่ดีให้กับนักเรียน

4. ครูควรวานักเรียนไปร่วมกิจกรรมที่หน่วยงานหรือสถาบันอื่น ๆ จัด เพื่อส่งเสริมทักษะในการเขียนกลอนสุภาพ เช่น การประกวดกลอนสดของสมาคมนักกลอนแห่งประเทศไทย การแข่งขันยุวกรวีของกรมศิลปากร หรือการจัดกิจกรรมในวันสุนทรภู่ เป็นต้น

5. ครูควรจัดการแข่งขัน เขียนกลอนสุภาพในโรงเรียน อาจ เป็นระหว่างระดับชั้นเดียวกัน หรือคนละระดับชั้น และหากนักเรียนมีความสามารถพอก็อาจ เชิญโรงเรียนอื่นมาร่วมแข่งขัน เพื่อ เชื่อมสัมพันธ์ไมตรี และ เพื่อฝึกให้นักเรียนได้พบปะ เข้าสังคมกับนักเรียนวัยเดียวกัน

6. ครูเองควรกระตือรือร้น สนใจติดตามความเคลื่อนไหวของวงการนักกลอน โดยเข้าร่วมกิจกรรมเมื่อมีโอกาส และนำผลงานกลอนดี ๆ มาอ่านให้นักเรียนฟัง และเข้าร่วมประชุม อบรม และสัมมนาเกี่ยวกับการเขียน เพื่อพัฒนาความรู้ของตนเอง และนำความรู้นั้นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอน

7. ครูควรจัดกิจกรรมเนื่องในวันสำคัญของกวีที่มีชื่อเสียง เช่น วันสุนทรภู่ วันกวีซีไรต์ วันกวีร่วมสมัย เป็นต้น โดยจัดเป็นรูปนิทรรศการ และเชิญบุคคลที่มีชื่อเสียงนั้น ๆ มาอภิปราย พบปะพูดคุยกับนักเรียน เพื่อเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนหันมาใส่ใจในด้านนี้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำประพันธ์ชนิดอื่น ๆ ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อนำผลมาพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอน เขียนคำประพันธ์ให้ดียิ่งขึ้น

2. ควรเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อดูพัฒนาการด้านการเขียนกลอนสุภาพของนักเรียน

3. ควรเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพระหว่างนักเรียนที่มีพรสวรรค์กับนักเรียนที่ไม่มีพรสวรรค์ แต่มีใจรักและต้องการฝึกฝนในด้านนี้

4. ควรเปรียบเทียบการสอนเขียนกลอนสุภาพของครูที่มีความสามารถในการเขียนร้อยกรอง และครูที่ไม่สามารถเขียนร้อยกรองได้ ว่าผลของการสอนจะแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร